

napsala
Iva Gecková

LIŠKA
ŠIŠKA
VE ŠKOLCE

ilustrovala
Bára Buchalová

bambóok

Adélce a lišce Šišce máma

napsala
Iva Gecková

LIŠKA
ŠIŠKA
VE ŠKOLCE

ilustrovala
Bára Buchalová

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

Liška Šiška ve školce

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7602. publikaci

Ilustrace Bára Buchalová

Redakce textu Helena Varšavská

Korektury Jana Novotná

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh a zpracování obálky Bára Buchalová

Počet stran 64

Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2020

Cover Illustration © Bára Buchalová

ISBN 978-80-271-1580-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-2079-6 (print)

OBSAH

Ve školce už nikdo není

Pod peřinkou je něco schovaného

Hurá, máme lentilky! Bude dort!

Kde je lední medvěd?

Všechno nejlepší!

Raďte nasedat!

Kde je lištička Šištička?

Ve školce už nikdo není

Bylo úterý, pět hodin odpoledne a malá Adélka čekala ve školce, až ji vyzvedne maminka a pojedou domů. Adélka právě pomáhala paní učitelce uklízet hračky. Uložila copatou panenku do kočárku, když vtom někdo zatukal na dveře.

„Máma! To je máma!“ volala Adélka.

Dveře se pomalu otevřely a v nich opravdu stála maminka a mávala Adélce.

„Dobrý den, paní učitelko! Jdu si vyzvednout Adélku.“

„Dobrý den, Adélka už se vás nemohla dočkat. Dnes byla moc hodná a pomohla mi uklidit všechny hračky. Podívejte se, jaký je tady pořádek! Děkuju ti, Adélko!“ pochválila holčičku paní učitelka.

Adélka měla z pochvaly radost. Rozloučila se s paní učitelkou a běžela do šatny. Zula si bačkůrky. Zvládla to úplně sama, maminka jí vůbec nemusela pomáhat.

„Hotovo!“ zasmála se Adélka.

„Skvělé, jsi šikulka!“ pohladila ji maminka po vláskách.

„Počkejte, doprovodím vás. Ve školce už nikdo není, tak to tady zamknu a pojedu také domů. Dnes jsme měli náročný den, pořád jsme si jenom hráli a hráli. Teď je čas trochu si odpočinout,“ mrkla paní učitelka na Adélku a přehodila si přes rameno velkou kabelku. Všechny tři pak společně vyšly před školku a paní učitelka velkým klíčem zamkla dveře a pak ještě branku.

„Na shledanou! Těším se na zítřek, Adélko!“ zamávala paní učitelka. Nasedla do svého auta a odjela domů.

„Na shledanou! Na shledanou!“ volaly maminka s Adélkou a také mířily k autu. Maminka otevřela dveře a Adélka nastoupila. Už se uměla sama posadit do autosedačky a připoutat se. Byla to už zkrátka veliká holka.

An illustration of a child's head with a yellow ponytail and a pink bag with a pocket. The child is looking towards the right. The background is a soft pink color with a light blue speech bubble.

Maminka nastartovala, otočila volantem a auto se rozjelo. Jely domů přes celé město.

Najednou si Adélka na něco vzpomněla.

**Mami! Mami! Nechaly jsme
ve školce moji lišku Šišku!**

Páni, to byla ale špatná zpráva! Liška Šiška byla plyšová hračka, kterou měla Adélka ze všech hraček nejraději. Nosila ji všude s sebou. Spinkala s ní v postýlce a občas si ji brala s sebou do školky na hraní.

Adélka byla moc smutná a chtěla po mamince, aby se do školky pro lišku vrátily.

„Ale, Adélko, to přece nejde. Ve školce už nikdo není, neměl by nám kdo otevřít. Byla jsi tam s paní učitelkou přece poslední a paní učitelka školku zamkla. Je mi to líto, ale liška musí dnes zůstat ve školce. Nemůžeme nic dělat,“ řekla maminka.

Adélka začala pofňukávat. Bez lišky Šišky jí začínalo být smutno. A taky si nedovedla představit, jak bude bez svojí lišky usínat!

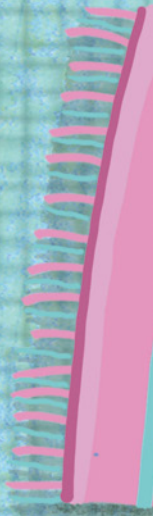
„A co Šiška? Bude se ve školce bát? Jak tam usne? Bude jí beze mě určitě smutno!“ bála se Adélka.

Maminka ale zavrtěla hlavou. „Adélko, myslím, že liška Šiška to ve školce zvládne. Vždyť to tam přece dobře zná. Už několikrát tam s tebou byla. Ví, kde jsou postýlky, kde je jídelna a kde je umývárna. A jsou tam taky ostatní hračky, se kterými si může hrát. Určitě se jí tam bude moc líbit. A až přijdeš zítra ráno do školky, Šiška bude mít velkou radost, že tě zase vidí. Ale rozhodně nebude smutná! Tak ty taky nebuď. Podívej, už jsme doma.“

Maminka zaparkovala auto před domem a obě vystoupily. Adélka ještě nějakou chvíli na lišku myslela, ale když ji přišel přivítat její opravdický živý pejsek Ben a když maminka navíc přinesla jahodové nanuky, podařilo se jí na to velké trápení zapomenout.

Pod peřinkou je něco schovaného

V každé školce bývá pokojíček, kam chodí holky a kluci po obědě spinkat. Každý tady má svoji postýlku s měkoučkým polštářkem a nadýchanou peřinkou, ve které se mu dobře spí. A v postýlce, kde normálně spinká Adélka, se právě teď pohnula peřinka! A teď zase! Vypadá to, že pod peřinkou je něco schovaného! Co to jen může být?

Jú! Teď se zpod peřinky vynořil dlouhý rezavý ocas s bílou špičkou!

Kdo to je? Co to je?

Že by to byla opice?

Ne, ta přece nemá rezavý ocas!

Tak je to zebra!

Ne, ta má přece bílé a černé pruhy.

No tak je to určitě veverka!

Taky ne, ta přece nemá na špičce ocasu bílé chloupky.

Tak kdo se to tedy v té postýlce schovává?

To je tedy záhada. Teď už jsou vidět i černé tlapky, zrzavá ouška a pod nimi kulatá veselá očička. Peřinka se svezla na zem a na postýlce sedí...

... liška Šiška!

Zívá, protahuje si tělíčko a rozhlíží se kolem sebe. Kde to jenom je? Tohle přece není Adélčin pokojíček.

Ale vždyť tady to zná, to je školka, kam někdy chodí se svojí holčičkou Adélkou. Tohle je jejich postýlka. A ta postýlka vedle patří Honzíkovi, který nikdy nechce po obědě spát a dělá samé legrácky, aby se ostatní děti smály. Koulí třeba očima, stříhá ušima nebo prdí pusou. Natálka se z toho vždycky může smíchy potrhat, jen paní učitelka to nerada vidí. A tamhle vždycky spinká Daneček, tamhle Kačenka, tamhle zase Miky a vedle něj jeho největší kamarád Tomášek.

Teď tady ale žádné děti nejsou.

Liška Šiška seskočí z postýlky a jde ke dveřím. Slyší za nimi nějaké hlasy a také cinkání nádobí. To si jistě děti v jídelně dávají nějakou dobrou svačinku. Šiška si hladí chlupaté břicho a těší se, jak se dobře nají.

Otevírá dveře. Kouká, rozhlíží se, ale žádné děti nikde nevidí! Místo holek a kluků jsou tady samé hračky.

Panenky si hrají na honěnou, velký plyšový tygr skáče po skříních a veselý šašek vyhazuje do vzduchu spoustu barevných míčků.

K Šišce běží malý růžový medvídek. Koulí očima a povídá: „Jé, ahoj, liško Šiško, ty už jsi vzhůru? My jsme tě nechtěli rušit, když jsi tak hezky spinkala. Ale teď nám můžeš pomoci. Připravujeme oslavu pro ledního medvěda. Dnes má totiž narozeniny,“ tahá růžový medvídek lišku za pacičku.

„Jak to, že tady nejsou děti?“ diví se liška.

Medvídek se plácne do čela. „Vždyť je pátek odpoledne. Školka už dávno skončila a všichni šli domů. Tvoje holčička Adélka tě tady zapomněla. Ale z toho si nic nedělej, nejsi sama. Tamhle myšáka tady dneska zapomněl jeho chlapeček Tomášek Ježek.“

„Já přece nejsem vůbec smutná. To se občas stane, že mě Adélka někdy někde zapomene,“ říká liška. „A navíc to vypadá, že nás čeká pěkná zábava.“

„Taky že jó,“ souhlasí růžový medvídek, „podívej, moje mamka už peče v kuchyňce dort pro ledního medvěda. Půjdeme jí pomoci?“

„To víš, že půjdeme. Já vím, jak se dělá těsto a taky jak se potom míchá.“

Liška Šiška jde s růžovým medvídkem do kuchyňky v herně. Teď prochází okolo kulatého stolečku s modrým ubrusem. Sedí u něj panenky a z barevných papírů vystřihují veliké květiny.

